

PORUKA ZA DAN ŽIVOTA 2010.

TKO LJUBI PREŠAO JE IZ SMRTI U ŽIVOT. TKO NE LJUBI OSTAJE U SMRTI.

„Ostati u smrti” ili „biti u svjetlosti”, „u ljubavi”, „u životu” jesu izrazi koji u Svetom Pismu označuju radikalnu, temeljnu odluku kojom čovjek izabire put ostvarenja u svoj čovječnosti, ili se opredjeljuje za život bez smisla i ispunjenja, te se tako u svoj ljudskosti degradira.

Bog je sama ili sav ljubav, i kao takav, kroz konkretna djela ljubavi prema nama ljudima, otkrio nam je i očitovao svoju bit. Njegova se ljubav nije zaustavila samo na pojedinom čovjeku, istomišljeniku ili prijatelju. Ona se protegnula na sve ljude, uključujući i neprijatelje. To je put kojim Bog hodi te na njega i čovjeka poziva želeći mu dobro.

Engleski psiholog Vickers navodi da ljubiti predstavlja čovjekovu životnu potrebu te tvrdi kako je jedno od značajnih otkrića moderne psihijatrijske znanosti da ljubav zaštićuje i obnavlja um. Drugi je pak psihoanalitičar, zapitan kako spasiti čovjeka od opasnosti koje vrebaju na nj iz dubina njegova bića, odgovorio kako treba ljubiti i raditi. U Isusovom načinu govora koji prenosi evanđelist Ivan, onaj tko ne ljubi je „grešnik”, on griješi, ali ne samo u smislu vrijeđanja Boga. On čini pogrešku. I to veliku, presudnu. Čini nešto što se protivi dubokom dobru njegove vlastite naravi. Ubija sebe, jer onesposobljuje u sebi mogućnost rasta u čovještvu.

Bog k nama nije došao radi sebe, nego radi nas. Od samog početka Isusove su riječi nazvane „radosnom vijesti”. Dakle, Isus nije donio neke Božje zahtjeve prema čovjeku, nego Božje darove, radosnu poruku. Jedan od prvih darova njegove radosne poruke je darovano saznanje i primjerom pokazano svjedočanstvo na koji način proživjeti život da ga se ne potroši uzalud, nego da se ostvare sve njegove mogućnosti.

Ljubav je otvaranje, raspoloživost, davanje drugome i za drugoga. Svaki egoizam kojim se čovjek opredjeljuje za svoje uskogrudne interese krnji i onesposobljuje čovjeka u najdubljim segmentima njegova bitka. Pomanjkanje ljubavi doslovno vodi u smrt, u nestajanje. Očito je da ovo ne vrijedi samo za vjernike. To je mjerilo za svakog čovjeka. Svačiji će život biti ocijenjen i prosuđen po mjeri ljubavi, dakle po mjeri davanja, raspoloživosti za žrtvu, za drugoga. „Bio sam gladan, žedan, bolestan i poslužili ste me” ili „niste me poslužili” prema Matejevom evanđelju.

Zato je dobro i ove se godine o Danu života između ostalog pitati: odgajamo li naše mlade za ljubav i sebedarje? Ako se toliko trudimo da ih zaštitimo samo od neželjenih posljedica neodgovornog života, ne pospješujemo li, zapravo, i njihovu i našu smrt? Znade se da izvjestan broj mlađih bračnih parova ne može imati djece. Toga je uvijek bilo. No, čini se da je taj broj danas nadmašio prijašnja vremena. Nitko nema pravo prosuđivati pojedinačne slučajeve, ali se imamo pravo pitati: nije li tome, dijelom, kriv egoizam prije braka? Kaže se, što je točno, da priroda ne oprašta. Egoizmom možemo sebe dovesti do one razine kada ćemo morati živjeti ono i onako kako smo za sebe odabrali.

I ovom prilikom želim iskazati svoje divljenje i podršku roditeljima koji se, ne štedeći sebe, velikodušno odlučuju za ljubav koja je otvorena životu. Sveti Ivan od Križa je rekao da duša koja hoda u ljubavi niti se sama umara niti umara drugoga. Stoga pozivam sve koji na bilo koji način mogu pomoći, da djelatno podrže takve obitelji materijalnom i moralnom podrškom. A to bi u vremenima stalnog demografskog pada, kakvo je nažalost i ovo naše, trebala biti prvenstvena briga.

U Krku, na blagdan Svete Obitelji, 27. prosinca 2009.